

Forandring paa denne Maade i de Bestemmelser, som den gamle Forordning indeholder. Naar den ærede Landstingsmand iøvrigt har talt om „mit Ændringsforslag“, da kan man dog ikke sige, at det er mit Ændringsforslag; thi man kan kun kalde det et Ændringsforslag, naar man vil gjøre en Forandring, og dette har jeg aldeles ikke villet gjøre; det staaer allerede i selve Forordningen. Men denne Forordning, uagtet den er over 100 Aar gammel, gjaelder dog endnu, ihvorvel den bliver ikke alle Steder overholdt, hvilket f. Ex. ogsaa, saaledes som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, gjaelder om Fattiglovgivningen, der ikke bliver overholdt, fordi den ved en fællagtig og, efter min Mening, ulovlig Praxis er saaledes bleven eluderet, at den Befaling ikke længere kan opfyldes, som det i denne er paalagt Præsterne at opfylde. Saalænge en Lov imidlertid er til, mener jeg, at, om den er nok saa gammel, er det dog meget farligt at sige, at man ikke skal holde over den. Man maa lyde enhver Lov, saalænge den ikke er forandret, og denne Lov er ikke forandret; det er meget muligt, at den trænger til at forandres eller maaskee endog til ganske at ophæves — jeg skal i saa Henseende være villig til at gaae ind paa enhver Forandring, naar jeg faaer Overbeviisning om, at den er rigtig; men det er et farligt Princip at sige, at en gammel Lov skal blive staaende uden at overholdes. Naar der kommer en Retsfag, hvorom en „gammel Lov“ har Bestemmelser, og Borgerne troe, at en saadan Lov ikke gjaelder længere, kan det let gaae haardt ud over dem. Jeg har derfor tilladt mig dette Forslag, som allerede staaer i en Forordning af 1736 — vi have Love, der ere meget ældre end den, og som dog blive overholdte og som Retten dømmes efter. Naar der er gaaet et Lovforslag igjennem det andet Thing og foreligger os, og det gjør Forandring i denne gamle Forordning, og derved viser, at den bestaaer endnu, er det dog virkelig ikke noget

meget dristigt Foretagende af mig, at jeg tillader mig at foreslaae, at hvad jeg troer der er ligesaa rigtigt i Paragraphen som det, man har forandret, bliver udhævet igjen som bestaaende, fordi det af Mange ikke bliver efterkommet, hvilket jeg baade veed af egen Erfaring og ogsaa har hørt af Andre. Jeg troer, at de Præster, der trække Confirmationen saa langt ud, ikke kjende denne Bestemmelse, da de ellers ikke vilde handle imod den; thi hvad der er befalet i Lovgivningen, det maae de efterkomme, og kunne de ikke det, da maae de gjøre Indstilling til Regeringen eller Rigsdagen om at faae en saadan Lov forandret. Min ærede Nabo tilvenstre (Holberg), som selv er Geistlig, udtalte ved Sagens første Behandling, at vi nu leve i en Tid, hvor der bliver gjort Mere for Borgerne end før, da Alting alene kom an paa Embedsmændene. Dette udtalte han, der selv er Embedsmand, og det var mig en Glæde at høre dette. Men nu er det af Bigtighed for Borgerne, at de kunne befrie sig for noget Saadant, der kan indvirke skadeligt paa deres Børns fremtidige physiske Velvære, og hvorved derhos det aandelige Velvære ingenlunde kan skades. Thi jeg troer virkelig ikke, at den meget langt udtrukne Confirmation har gavnlig Betydning i religiøs Henseende, men derimod troer jeg, at Børn, selv om de ere stærke, kunne paadrage sig Sygdomme ved at stode i en kold Landsbykirke i 6 Timer. Den ærede Landstingsmand troede, at man kunde give de svage Børn Noget med, hvorpaa de kunde styrke sig; — jeg veed ikke ret, hvad det skulde være? (A. N. H.: en Glæson!). Nei, saadanne Landsbybørn, som her nærmest er Tale om, kunne ikke lade sig nøie med at lugte til en Glæson; der maatte vistnok noget Stærkere til; men det er ikke saa godt at have med i Kirken. — Jeg gjentager iøvrigt, at det Forslag, som jeg har stillet, ikke egentlig kan siges at være noget Ændringsforslag af mig; det er blot en Sag, jeg puffer bragt i Ændring.